USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **T. T. H. V.,** zastoupené JUDr. Jiřím Gottweisem, advokátem se sídlem Kapucínské náměstí 303/5, Brno, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel,** se sídlem Budějovická 1387/7, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2019, č. j. 7417/2019-900000-311, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 5. 2020, č. j. 62 Af 22/2019 – 76, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnosti se přiznává odkladný účinek.

II. Žalobkyni se ukládá zaplatit České republice – Nejvyššímu správnímu soudu soudní poplatek ve výši 1000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ve lhůtě 10 dní od doručení tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobkyně, jakožto stěžovatelka, proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto stěžovatelčino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj ze dne 24. 9. 2018, č. j. 219508/2018-530000-32.1, jímž byla stěžovatelce vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období leden 2018 ve výši 721 072 Kč.

[2] Stěžovatelka v kasační stížnosti mj. navrhla, aby této Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. Tvrdí, že vyměřená daň je pro ni kvůli své výši likvidační. V případě nucené úhrady daně by se dostala do úpadku, neboť její stávající majetkové poměry jí daň v předmětné výši zaplatit neumožňují. K tomu stěžovatelka doložila kopii vlastního „Prohlášení o majetku dlužníka dle § 180 daňového řádu“, z níž se podává, že stěžovatelka disponuje přibližně 800 Kč na bankovním účtu a jinak nevlastní žádný majetek.

[3] Z obsahu soudního spisu krajského soudu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka pro účely návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě doložila vyplněné

„Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce“ ze dne 7. 3. 2019, z něhož se podává, že stěžovatelka živí své dvě nezletilé děti (nar. 2008 a 2012) a soustavně o ně pečuje, bydlí v domě své příbuzné, je nezaměstnaná, nemá žádný majetek větší ceny a je odkázána na příjem svého partnera, který je ostatně sám finančně podporován svou „širší rodinou“. Z obsahu soudního spisu krajského soudu rovněž vyplývá, že krajský soud přiznal odkladný účinek stěžovatelčině žalobě usnesením ze dne 27. 3. 2019, č. j. 62 Af 22/2019 – 29.

[4] Podle § 107 s. ř. s. *[k]asační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 se užije přiměřeně.*

[5] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *[s]oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[6] Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má stěžovatelka (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatelka tak musí konkretizovat, jakou újmu by pro ni znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě tedy musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatelka v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Stěžovatelku tudíž tíží i břemeno důkazní, které vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje svůj návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložila.

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka tvrdí dostatečně konkrétním a individualizovaným způsobem, že výkon rozhodnutí žalovaného by pro ni znamenal újmu, a to vzhledem k její majetkové situaci. Stěžovatelka tato svá tvrzení též dostatečným způsobem doložila. Případné hrazení daňové povinnosti by pro stěžovatelku znamenalo finanční zátěž, která by musela jít citelně na vrub základních potřeb jak vlastních, tak i jejích nezletilých potomků.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti i z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom, že by odkladným účinkem kasační stížnosti mohla vzniknout újma jiným osobám poměřitelná s újmou stěžovatelky či že by byl ohrožen důležitý veřejný zájem. Jedinou osobou, které se přiznání odkladného účinku dotkne, bude stát, neboť tomu bude přiznáním odkladného účinku po dobu jeho trvání odepřeno právo inkasovat od stěžovatelky vyměřenou daň. To však nepředstavuje v souhrnu celkových příjmů státu zásadní položku, takže nehrozí významnější výpadek těchto příjmů, který by mohl narušit plnění funkcí státu.

[9] Nejvyšší správní soud si je vědom institutu posečkání úhrady daně a rozložení úhrady daně na splátky dle § 156 a 157 daňového řádu, avšak z vyjádření žalovaného neplyne, že by jej stěžovatelka snad uplatnila, natožpak že by byl některých z nich

stěžovatelce správcem daně povolen. Zákonná úprava podmínek pro přiznání odkladného účinku přitom nepodmiňuje vyhovění žádosti předchozím marným uplatněním žádosti o posečkání úhrady daně nebo rozložení úhrady daně na splátky. Všechny zmíněné právní instituty, včetně přiznání odkladného účinku, jsou v tomto ohledu do jisté míry substituty, a proto Nejvyšší správní soud nespatřuje v možnosti uplatnění žádosti ve smyslu § 156 odst. 1 daňového řádu diskvalifikační faktor ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud rozhodl o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak, jak je uvedeno ve výroku.

[11] Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může Nejvyšší správní soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

[12] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá dle položky č. 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), soudnímu poplatku ve výši 1000 Kč.

[13] Zákon soud jasně zavazuje k bezodkladnému rozhodnutí o návrhu (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), bez zbytečných průtahů spojených s předchozím výběrem soudního poplatku. Rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku je tedy součástí výroku rozhodnutí o tomto návrhu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32). Nejvyšší správní soud proto nevyzýval stěžovatelku k zaplacení soudního poplatku po podání návrhu, nýbrž jí uložil, aby poplatek zaplatila současně s rozhodnutím o tomto návrhu.

[14] Soudní poplatek lze zaplatit:

- vylepením kolků na podání adresovaném Nejvyššímu správnímu soudu nebo

- bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: **3703 – 46127621/0710**, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1020316220.**

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu

Vyhovuji výzvě a zasílám Nejvyššímu správnímu soudu v kolkových známkách určený soudní poplatek.

ke sp. zn. 2 Afs 162/2020

podpis

.....

↓ místo pro nalepení kolkových známek ↓